

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2014-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosť DOMUS REAL spol. s r. o., Haanova 15, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Ščepkovou, Advokátska kancelária, Saratovská 2/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 320/2013 zo 14. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť DOMUS REAL spol. s r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2013 doručená sťažnosť DOMUS REAL spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1

a podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 320/2013 zo 14. augusta 2013 vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti (v časti označenej ako „*Rekapitulácia konania pred všeobecnými súdmi*“) uviedla: «*Sťažovateľka sa na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“, pozn.) domáhala v pozícii žalobkyne proti žalovanému..., bytom... (ďalej aj len „žalovaný“), zaplatacia sumy 2 134,06 € s príslušenstvom (po pripustení zmeny žaloby)... Rozsudkom Okresného súdu..., č. k. 12 C 110/2012-58, z 20. 03. 2013 bolo žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovené...*

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalovaný odvolanie, ktoré bolo právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené na vyjadrenie dňa 03. 06. 2013 a ku ktorému sa sťažovateľka prostredníctvom jej právnej zástupkyne vyjadrila písomným podaním z 03. 06. 2013, odoslaným na Okresný súd... V písomnom vyjadrení žiadala sťažovateľka napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľka uviedla, že jej trovy odvolacieho konania „doposiaľ“ pozostávajú z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k odvolaniu žalovaného – v sume 99,10 €...

Právna zástupkyňa sťažovateľky JUDr. Anna Ščepková zistila na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky..., že dňa 14. 08. 2013 o 10.20 hod. bude na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v pojednávacej miestnosti č. 49 verejne vyhlásený rozsudok v sťažovateľkinej veci... Právna zástupkyňa sťažovateľky substitučne splnomocnila svojho advokátskeho koncipienta..., ktorého zamestnáva, na zastupovanie sťažovateľky pri verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu dňa 14. 08. 2013 v sťažovateľkinej veci proti žalovanému...

Advokátsky koncipient sa dostavil na verejné vyhlásenie rozsudku krajského súdu dňa 14. 08. 2013, pričom bol vyhlásený potvrdzujúci rozsudok...

Následne dňa 15. 08. 2013 bolo osobne doručené do podateľne krajského súdu vyčíslenie trov odvolacieho konania sťažovateľky, v ktorom sťažovateľka žiadala priznať náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby: písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného a zastupovanie pri vyhlásení rozsudku krajského súdu dňa 14. 08. 2013, spolu v sume 152,56 €...

V písomnom vyhotovení rozsudku krajského súdu, č. k. 2 Co 320/2013-76, zo 14. 08. 2013 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke 99,10 € náhradu trov odvolacieho konania do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol krajský súd k rozhodnutiu o náhrade trov odvolacieho konania nasledovné: „O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému navrhovateľovi odvolací súd priznal trovy konania, a to tak, ako boli vyčíslené v písomnom podaní zo dňa 03. 06. 2013 podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v zmysle § 10 ods. 1 tejto vyhlášky v sume 7,81 eur, spolu v sume 99,10 eur tak, ako boli vyčíslené právnym zástupcom navrhovateľa.“

Proti rozsudku krajského súdu vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania podáva sťažovateľka v zákonnej lehote túto ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).»

3. Podľa názoru sťažovateľky „rozsudkom krajského súdu vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania, ktorým jej nebola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - zastupovanie pri verejnom vyhlásení rozsudku krajského súdu dňa 14. 08. 2013 - boli porušené sťažovateľkine práva: jej základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... Rozhodnutiu krajského súdu v tejto otázke chýba akékoľvek vecné odôvodnenie a ide tak o svojvôľu, ktorá je v rozpore s princípom materiálnej spravodlivosti.“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti DOMUS REAL spol. s r. o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu..., č. k. 2 Co 320/2013-76, zo 14. augusta 2013 vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu..., zo 14. augusta 2013 vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušuje a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

3. Krajský súd... je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti DOMUS REAL spol. s r. o. trovy konania v sume 275,96 €...“

5. Sťažovateľka okrem iných písomností k sťažnosti pripojila aj písomnosť označenú ako „*vyčíslenie trov odvolacieho konania*“ k veci sp. zn. 2 Co 320/2013 zo 14. augusta 2013, ktorá bola podľa na nej vytlačenej prezentačnej pečiatky doručená krajskému súdu osobne 15. augusta 2013 o 11.30 h v jednom exemplári. Sťažovateľka si uplatňovala „*spolu trovy právneho zastúpenia - 152,56 €*“, z toho za zastupovanie pri vyhlásení rozsudku 14. augusta 2013 sumu 45,65 € a paušálnu náhradu 7,81 € za tento úkon právnej služby (spolu 53,46 €, pozn.).

6. Nahliadnutím do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 110/2012 ústavný súd zistil, že podľa zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku na krajskom súde vo veci sp. zn. 2 Co 320/2013 zo 14. augusta 2013 (č. l. 74 – 75) sa vyhlásenia rozsudku osobne zúčastnil advokátsky koncipient Mgr. A. A. podľa poverenia advokátky navrhovateľa (t. j. sťažovateľky). V súdnom spise sa však nenachádza v bode 5 uvedené vyčíslenie trov odvolacieho konania.

II.

7. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti [§ 25 ods. 1 v spojení s § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] požiadal ústavný súd krajský súd o vyjadrenie k predmetu sťažnosti.

7.1 Predseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr 3101/14 z 26. februára 2014 v podstatnom uviedol: *„Zo sťažnosti sťažovateľa podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 31. 12. 2013 vyplýva, že sťažovateľ namietal nepriznanie trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - účasť advokátskeho koncipienta..., splnomocneného právnu zástupkyňou sťažovateľa, ktorý sa osobne zúčastnil verejného vyhlásenia rozsudku dňa 14. 08. 2013 pred odvolacím súdom, a ktorý mal podľa tvrdenia sťažovateľa v podanej sťažnosti, dňa 15. 08. 2013 doručiť do podateľne Krajského súdu v Bratislave vyčíslenie trov odvolacieho konania za dva úkony právnej služby (písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného a zastupovanie pri vyhlásení daného rozsudku) a napriek tomu, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 320/2013-76 zo dňa 14. 08. 2013, bola sťažovateľovi priznaná náhrada trov odvolacieho konania iba za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu v sume 99,10 Eur).*

Predsedníčka senátu ďalej uviedla, že na č. l. 73 spisu sa nachádza substitučné splnomocnenie udelené dňa 13. 08. 2013 JUDr. Annou Ščepkovou, advokátkou zastupujúcou sťažovateľa v tomto konaní, advokátskemu koncipientovi..., ktorý, ako vyplýva zo zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku (č. l. 74 spisu), sa verejného vyhlásenia rozsudku zúčastnil, pričom rozsudok bol Krajským súdom v Bratislave vyhlásený v znení: Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje a druhý výrok: Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 99,10 Eur náhradu trov odvolacieho konania, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zo spisu však nevyplýva tvrdenie sťažovateľa, že dňa 15. 08. 2013 doručila jeho právna zástupkyňa do podateľne Krajského súdu v Bratislave vyčíslenie trov, ktoré si v odvolacom konaní uplatnila aj za úkon právnej služby (účasť na verejnom vyhlásení rozsudku), z dôvodu ktorého považuje predsedníčka senátu 2Co sťažnosť

sťažovateľa za nedôvodnú, nakoľko navrhovateľovi boli priznané trovy odvolacieho konania, tak ako si ich vyčíslil v písomnom podaní - vyjadrenie k odvolaniu odporcu (č. l. 69 spisu), t. j. vo výške 99,10 Eur.“

7.2 K vyjadreniu predsedu krajského súdu zaujala stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľa listom z 2. júna 2014, v ktorom v podstatnom uviedla: „Vo svojom vyjadrení krajský súd potvrdil, že splnomocnená advokátka sťažovateľky v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2 Co 320/2013 udelila substitučné splnomocnenie na zastupovanie pri verejnom vyhlásení rozsudku advokátskemu koncipientovi, ktorého zamestnáva, ako aj skutočnosť, že advokátsky koncipient sa verejného vyhlásenia rozsudku dňa 14. 08. 2013 zúčastnil ako substitučný splnomocnený zástupca sťažovateľky.

Pokiaľ podľa krajského súdu zo spisu údajne nevyplýva, že dňa 15. 08. 2013 bolo osobne doručené do podateľne krajského súdu vyčíslenie trov odvolacieho konania, sťažovateľka navrhuje, aby si Ústavný súd Slovenskej republiky vyžiadal spis vedený na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 110/2012 (v ktorej veci rozhodoval krajský súd ako odvolací súd) a oboznámil sa s jeho obsahom. Na základe toho bude potom možné ustáliť, či tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého vyčíslenie trov odvolacieho konania z 15. 08. 2013 nie je súčasťou spisu, zodpovedá skutočnosti.

Sťažovateľka však podotýka, že aj keby sa písomné podanie, doručené do podateľne krajského súdu dňa 15. 08. 2013, ktorým sťažovateľka vyčíslila svoje trovy odvolacieho konania, z nejakého dôvodu nedostalo do súdneho spisu a nebolo v ňom zažurnalizované, táto skutočnosť v žiadnom prípade nezbavuje krajský súd zodpovednosti za porušenie sťažovateľkiných práv podľa označených ustanovení ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu.“

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

12. Ústavný súd poukazuje na to, že v rámci prípravy predbežného prerokovania veci sa oboznámil aj s vyžiadaným súdnym spisom vzťahujúcim sa na túto vec a stanoviskami účastníkov konania (pozri body 5 až 7).

13. Ústavný súd poznamenáva, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

14. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 567/2012) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

15. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 229/07, III. ÚS 315/08, I. ÚS 373/2012) konštatuje, že práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

16. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek

sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchyluje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné právo.

17. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha

ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

19. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom garantovaných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu týkajúceho sa námietok uvedených v bode 3 a sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy, resp. právom podľa dohovoru a dodatkového protokolu existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na ich prijatie.

20. Krajský súd v sťažovateľkou namietanom rozsudku č. k. 2 Co 320/2013-76 zo 14. augusta 2013 odôvodnil svoje rozhodnutie o trovách konania takto:

„O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému navrhovateľovi odvolací súd priznal trovy konania, a to tak, ako boli vyčíslené v písomnom podaní zo dňa 03.06.2013 podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v zmysle § 10 ods. 1 tejto vyhlášky v sume 91,29 eur zo sumy 2.134,06 eur a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky v sume 7,81 eur, spolu v sume 99,10 eur tak, ako boli vyčíslené právnym zástupcom navrhovateľa.

Podľa § 149 ods. 1 O. s. p. je odporca povinný zaplatiť trovy konania právnej zástupkyňi navrhovateľa, ktorá úspešného navrhovateľa v tomto konaní zastupovala.“

21. Ústavný súd konštatuje, že toto rozhodnutie vychádza z výsledku odvolacieho konania (úspech sťažovateľky) a z písomností nachádzajúcich sa v súdnom spise. Nebolo v úmysle krajského súdu nepriznať sťažovateľke ňou požadovanú náhradu trov konania aj za druhý odvolací úkon jej právneho zástupcu, o čom však senát krajského súdu nemal v čase rozhodovania vedomosť (pozri bod 7.1 a tiež bod 6).

22. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka si uplatňovala spolu trovy právneho zastúpenia vo výške 152,56 €, priznaných jej bolo 99,10 €, požadovaná náhrada za zastupovanie na vyhlásení rozsudku teda predstavovala sumu 53,46 €.

23. Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka namieta nezaplatenie jej na trovách konania sumu 53,46 €. Túto sumu možno označiť za zjavne celkom bagateľnú, a aj keď sťažovateľka zakladá svoje námietky najmä na porušení práva na spravodlivé súdne konanie, resp. na spravodlivý proces, táto skutočnosť prispela k podpore záveru ústavného súdu o zjavnej neodôvodnenosti sťažnosti. Uloženie povinnosti krajskému súdu sťažovateľke zaplatiť sumu 53,46 € by totiž aj v prípade, že ústavný súd zistil určité pochybenia v namietanom postupe krajského súdu a jeho rozhodnutí, mohlo predstavovať zásah do hmotného práva sťažovateľky len nepatrnej intenzity. Ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu (intenzite).

24. Ústavný súd z týchto dôvodov podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú, pretože namietaný postup pochybenie krajského súdu nevykázal a ani takú ústavnoprávnu intenzitu (ústavnoprávny rozmer), ktorá by odôvodňovala ingerenciu ústavného súdu do už právoplatne skončeného súdneho konania. Ústavný súd poznamenáva, že „formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu záverov vo sfére práva na súdnu ochranu

s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

25. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, čo dáva do súvislosti s namietaným porušením svojho práva na spravodlivé súdne konanie. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že keďže nedospel k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno toto rozhodnutie kvalifikovať ako arbitrárne ani v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu (IV. ÚS 368/2010). Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

26. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného rozhodnutia a úhradu trov konania.

27. Nad rámec už uvedeného ústavný súd v závere poznamenáva, že neušlo jeho pozornosti, že sťažovateľovi ide v podstate o princíp a preukázanie tvrdených skutočností. Ústavný súd sa však domnieva, že riešenie takýchto malicherných záležitostí neodráža pravý zmysel hľadania spravodlivosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. augusta 2014